

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, Józseftér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Odry Lehel.

A specialitások országa vagyunk.

Csak nekünk van politikusunk, a ki a legjobb regényíró; regényírónk, a ki a legjobb tehenész; gyógyszerészünk, a ki a legjobb gazdasszony; drámaírónk, a ki a legjobb tánczmester; asztalosunk, a ki drámákat ír; miniszterünk, a ki a legjobb tenorista és baritonistánk, a ki a legjobb puskalövő.

Ez a baritonista és puskalövő pedig senki egyéb, mint Odry, a ki Lehel.

A lövészek hete ez és Borsszem Jankó a hír Lehel-kürtjébe fú, dicsőíteni az ősmagyart, kiből az ujkor legnémetebb vívmányai egyesülnek: a lövölde és a dalárda.

Ő kétségkívül a legnagyobb a magyar opera-énekesek közül, ha Marcsi barátunkat ez egyszer nem számítjuk az operisták közé.

Baritonja nem valami hatalmas, hanem szép termettel énekel.

Mert hiába, asszonyok is járnak a színházba, és míg mi a balletben gyönyörködünk, ők magasabb műveléssel hallgatják a fiatal baritonista szép szemeit.

Csak aztán ezek is ne találjanak mindig a feketébe, mert akkor ő volna meglőve.

B. J.

Ebbe' a czudar melegbe' . . .

— A Borsszem Jankó szerkesztőjéhez. —

Ebbe' a czudar melegbe'
Irní, irni — szörnyűség;
Minden el van most rekedve,
Kút és torok, tinta, lég.
Minden eltűnt, a mi kéne,
Lárma, hóbort, tárgy, személy.
Nagy ember fürdőre méne,
Kicsi nálunk úgy sem él.
Madarász Füredre áradt,
Hogy kiönt a Balaton,
Están, Sanyi tán kiszáradt,
Fölengedni szebb napon.
Tisza hallgat, Ghiczy detto,
Fel- s megsült a fúzió,

Alig terem giardinetto,
S ez csak legyet ölni jó;
Gasteinban is, forró üstben,
Egy nagy meleg semmi föl —
Hiszen irnék, látja Isten!
De csak tudnám, hogy miről?

Ebbe' a czudar melegbe',
Hogyha tudnám is, miről, —
Kinek volna irni kedve,
A mi senkinek se köll?
Ha vízesen irni tudnék,
Hogy az ember hűl beié,
Vagy mint Csernátoni, úgy még,
A hol még fordul elé
Tüzes ménkü, fene villám,
A levegőt tisztító,
Hinném, hogy kivinni birnám,
Hogy akadjon olvasó.
Ámde így, e nagy melegbe',
Ki ne gondolná meg ezt,
Hogyha egy nagyot nevetne,
Mozgástól izzadni kezd!
S ha nem nevet, alszik tüsten,
Olyan ezudar a meleg —
Irnék, irnék, látja Isten!
De csak tudnám, hogy kinek?

Ebben a czudar melegben,
Hogyha tudnám is, kinek —
Nem irnék; kényelmesebben
Uj divattal végezek.
Mert mi célja az irásnak?
Mutatni, mi jó s igaz,
Bizonyítani egymásnak,
És legyűrni, a mi gaz.
Az irásnak ez a célja,
De más eszköz váltja fel:
A mit döntött toll aczélja,
Végkép kardé dönti el.
Minek kezdjek hiú irkát,
Mikor úgy sem ész az ur —
S haza az viszi az irhát,
A ki lő, meg a ki szúr?
Jobb a végén kezdni tüsten,
És az ellent löni meg:
Irnék, irnék, látja Isten,
De csak tudnám, hogy minek?

A viszontlátás fájdalma.

Bismarck. Mi bántja, kedves kollega, a viszontlátás édes perczében?

Beust. Semmi, oh szeretett testvér; forró ölelések közben ugyan azon helyre találtál érni, a hol 1866-ban oly szörnyen fojtogatott — valaki. Se baj, feledjük el!

Bismarck (*nagylelkűen*) Oh, én már régen elfeledtem.

Honleányi bűlevél Dobsáhos.

Lengenádfalván, hohó 26.

Uram,
Midőn a hitösök lap-
jait forgatám a forró mi-
napokban, e mondat per-
zselé meg lellem szár-
nyait: őrizkedjetelek
a jegyesektől!

Noha imádott Bol-
dizsárom meghazudtolja
e tételt — mióta férj,
mégis megremegtem.

Az esemény előre-
veté az árnyékot, mely-
nek székébe döltem, midőn a „Nefelejts“ hymen-
jében olvasám, hogy ön, néhai hymem, büszke nya-
kát meghajtani készül a rózsás igába — midőn olvadva
olvasám, hogy ön is jegyes!

Ön Lajos, te férfiak legkarcsubbika! Hogy te
hajolsz e járomba! De hisz ez nem csak a legkar-
csubbikákon esik meg. Rajtad is kifogott Amor? Tán
első és egyetlen amor mámorod — mert hisz eddig
oly józan valál, mint két palack viz.

Nemde?

Igen, oh igen!

Ki igazott, ki igazott meg?

Költő nő-é?

S ha az, hogyan szerethetéd meg? Vagy tán
szerző? Ah, úgy értem a válrokonságot.

Bűn volt, hogy biztattál. Bár a tied valék, veled
egy a költészet virágágyán s társad a képzelet gazdag
asztalán — most mégis csalatkozám benned.

A képzelet terítékei nem elégítenek ki téged s
a tavasz himes nyoszolyája nem termékeny.

Neked jól kell laknod, s a hivatás meddő de-
rekaljáról termékeny nyugvásra térned.

Ám térj és Dobsarjadékok hirdessék halhatatlan-
ságodat s tehetségednek jusson a fejlődés, mely szálan-
kint fogyott le immáron fényes homlokodról.

Az ősi hitlapokban azt is olvasám, hogy bizonyos
körülmények közt könnyű a tevének a tűfokon is
átmenni.

Hogy a költők legkarcsubbikát fogtú megejt-
heti — ez mindenkép fájna nekem, ha nem volnék
önzéstelen honhuga

Lengenádfalvy Kotlik Zirzabella.

Tönődés.

Ha elgondolok magamagamba, hoid angyi franczia
piz wánderolja a külföldre, akor a piz-üidminister a
Pouyer-Quertier, woltaképen igozán nem edéb, mint
kül-üid-minister.

Spitzig Iezig
ischmeretesch financié.

Az európai hírlapok elmélkedése

a gasteini találkozás felett.

I. „Augsburger Allgemeine Zeitung.“

Ma Vilmos császár kétségbevonhatlan jelét adta an-
nak, hogy Gasteinba jövele a német birodalom egységét
célazza a francziák ellen. Ugyanis sétálni menvén a piacra,
megállt egy kofa előtt, ki almát árult. A császár megállt
az almák előtt és hosszan nyugtatá azokon tekintetét. El-
érzékenyülése az összes fürdő-vendégek előtt feltűnő volt.
Szemeiben két cs. kir. priv. köny csillogott. Ez világos
és megdöbbentő czélzás volt a birodalmi almára. Nehány
perc mulva oda jött Bismarck herceg és egy nagy ma-
sanczkert vévén, megtisztította azt és átnyujtotta a csá-
szárnak, ki e fenséges és ügyes jelképezésre elérzékenyül-
ten borult a herceg nyakába és hosszan nézvén annak
szemébe, az almát a francziák ellen való világos demon-
stratióul megette. Így minden jel a megalázott Francia-
ország ellen fordul. Gallia, tanulj belőle!

II. „Neue freie Presse.“

Ma reggel az erőteljes császár a liget virányain lép-
delt. Az Oroszországhoz való viszony hidegsége folytán
maga is megnáthásodván, czélzatos öntudatossággal fujá
meg orrát, midőn megzavarta — egy cseh fürdő-vendég.
E nyomorult férég a császár jupiteri tekintete előtt érez-
vén lényének egész kicsinségét, reszketve görnyedt a fen-
séges látományra, mire a császár méltósággteli haraggal és
nehézteléssel mondá: Dobre nocz! és azzal tarka zsebkendő-
jét, melybe a birodalmi sas volt himezve, két tenyere
közt összedörgölte. A czélzás kétségbevonhatlan volt. A
zsebkendő a német birodalom volt, a mi pedig a fuvás óta
benne foglaltatott, a cseh nemzet. Az összedörgölés a cse-
hek megsemmisítése a németek által. Ha a deklaránsok még
ezt sem értik meg, biztos tudomásunk szerint a császár
borzasztó haragjának még világosabb jelét is adni fogja.
Reszkess Bohemia!

III. „Norddeutsche Allgemeine.“

Strousberg és a rumén obligatiók porosz birtokosai-
nak tegnap a német császár a legnagyobb elégtételt szol-
gáltatta egy oly tény által, mely arra mutat, hogy a
gasteini találkozás Románia ellen rendeztetett. Ugyanis
Vilmos császár a fürdőben áztatá hős testét. A diploma-
ták az ő tiszteletére mind hasonlóképen fürödtek. Ezek
közt volt a romániai ágens is vörös gatyában. Ott uszáltak
apró cselszövényekkel foglalkozván egymás ellen, midőn
ő felsége egyszerre csak megrohanta a romániai ügynökök
és több sajtószertü mozdulat után, melyek a diplomatiá-
nak különféle magyarázatokra adtak alkalmat, megbuk-
tatta az ügynökök. Beust erre azonnal kijött a vizből és
tentát adatván magának, még gatyában egy körsürgönynt
intézett az európai hatalmakhoz, melynek fontos tartalma

az európai egyensúly körüli elmékedésekre, a láthatár né- mely fekete pontjára s az európai béke megszilárdulására vonatkozik. A francia követ lepedőt adatván magának, gondolatokba mélyedve járt fel-alá, míg a török képviselő hirtelen örömeben nagy tremblin-ugrásokat tett. Ez utóbbi azonnal fényt vetett az európai helyzetre. A bey nem hiába ugrott a tremblinről, s ha Beust körsürgönyének hinni lehet, a román ágens megbuktatására Vilmos által a leg-roszabb jelentőséggel van ama tartomány ellen, mely az obligációkat nem akarja kifizetni. Azért Románia legjobban teszi, ha azonnal fizet, mert, ha most is elmulasztja azt, semmiféle hatalom sem fogja többé „a víz fölé tartani.“ Ugyan e furdésről nem lehet említetlen hagynom, hogy az olasz követ a pápai nuntius testének azon részére csipett, melyet az ember sohasem szokott látni. Olaszország egysége tehát veszélyen kívül van.

Távirat IX. Piushoz.

Nekem is volt a r a n y t r ó n u s o m, de azért én sem voltam boldog.

Rex Midas.

Diplomatikus „nem.“

Pius. Megyek Franciaországba.

Thiers. Szentséged lábaihoz borulok.

Pius. Ha el nem hordja magát lábaim elől, nem mehetek.

Az oláhok Carolushoz.

S ha a S i n a i hegyére mégy is — a mi törvényho- zó n k n e m l e s z e s z.

CSODABOGÁR.

Nagyságos kerületi Tanfelügyelő királyi tanácsos ur!

hivatkozással f. évi . . . sz. a. kelt hivatalos megkeresésre van szerencsém a (patalomi) (p.) iskola felszereléséről a kívánt „részletező kimutatást“ betérjeszteni.

I. t a n s z e r e k.

- három láb hosszú és 2 láb 2 hüvelyk széles feketére festett tábla.
- fölfelé görbitett erős vasszeg.
- madzag, melylyel a tábla a szegre erősítetik.
- egy nyulnak bal hátulsó lába törlés végett.
- fali tábla egy darab fele részben ép az a. b. c. betűivel.
- elszakadt fonyásu szalmaszék.

II. t a n s z e m é l y z e t.

- tanító jelen alkalommal nem létezik.
- Mely hivatalos jelentés után tisztelettel vagyok :
Patalomban, Junius 1871.

alázatos szolgálója :

B. János.
iskola gondnok.

A DISZNÓ.

Zoologico-konyhyliologicus értekezés.

— A kőbányai disznó kiállítás apropójára. —

A disznó — philosophice kifejezve — nem egyéb : a kétkörmű autochthon négylábúság kathegorikus szalonnakeretbe foglalt theoretikus mivoltának a gyakorlati megehetőséghez viszonyított általános prazis czéljából sörtelméleti objektivitással fölruházott s rudimentarikus konkret egységgé redukált azon fogalomszerű kifejezésénél, melynek anyagi növekvése és fogyta az emberi nem gyomorür-szülte horror vacui-ja orvoslásának sikeres foganatosíthatóságát vagy foganatosíthatlanságát synoptikus jellemzetességgel körvonalozva árfo-lyamíthatólag föltéteményezi s egyszersmind reassumálja.

Ily szempontból tekintve a disznó — mint sörtés — magasabb organikus színvonalra emelkedik az okszerű államgazdasági rendszer isothermái között, mint melyre az elemi privát összeférhetlenség föltételei után ítélve a fontoló ész a priori praedestinálva hihette volna.

Mert :

ha igaz, hogy az örökkévaló örök valóságában való philosophematikus turkálódás minden emberi enigmának jóslatszerű előérzetét involválva s viszont ebből a sörte-kontinuitás forgalmi külömbsegeinek lejt méreti szag-quotienseit képes deriválni, —

továbbá :

ha áll az, hogy a képzelődés volatilis ágenseinek hatása alatt megfogamzott és körözésbe hozott emanációk rugany-elemei nem maradhatnak intensív és kommensurábilis becsü befolyás nélkül a rágizmok haránt rostjainak önmegnyitásában érvényesülni szokott impermeabilitás történeti hűségére, —

nemkülönben :

ha kénytelenek vagyunk elismerni azon föltevés alaposságát, miszerint a vegyrokön népelemek összeolvadási körülményeihez képest direkt viszonyba hozandó és a szerint nézletiesítendő parányok axiomaticus csálhatlansággal következnek az ugyanazokban gyakran nyilvánulni szokott monochordialis isochromia szín-akkordjaiban legszebben kifejeződő értelmi mozgalmak hypotenusájából, —

ugy :

azt is el kell ismernünk, hogy a nemzeti sörtvélyesség*) maradandó bennértékének biztosítására czélzó észszerű kísérlemek rendszeresítésében mindeddig máris szerencsével követett protomorph képződmények daczára, ezen eredménynek a marhatenyésztési logika szabályai szerint aktualitási becsfokig leendő fölvergődhetésére irányzott korlátolatlan igyekezet lesz mint legelső és legfőbb föltétel elismerendő s e szempontból a kőbányai disznó-kiállítás is őszintén üdvözlendő.

*) sörte = sörtvély, adnotam : körte, körtvély.

F U Z I Ó.

Dani. Hát te mit akarsz a kalapommal?
Kálmus. Semmit, egy kis fúziót.

Kálmus. Hanem már most nekem van szükségem
erre a pengő csizmára!
Dani. Próbáld, ha rád fér!

Dani. De már akkor nekem is jusson a tiedből!
Kálmus. Ne, nézz, van nekem otthon elég ebből a
loyalis kelméből!

B. J. Így már gyönyörűség!

A papházasságok hajnala.

Amalia elszökteti szende kedvesét. Kicsit ellenkezik még, de mikor oly tapasztalatlan!

A helyzett uj, de a vágy régi! Hanem ezt a fogadalmat könnyebb is megtartani.

„Ha ezt tudtuk volna, nem öregedtünk volna meg olyan hamar. De kár!”

Családi kép. Ilyenek lesznek aztán a „kis papok”; hát még mily kedvesek lesznek az anyányi apácák!

Írói nyugállapot.

Igy már lassanként csak nyugalomba helyezük egymást. Éljen az önszegélyzés!

LAPSZEMLE.

Jávában, írja egy amerikai lap, minapában egy nő strychnint hintett férjének sörös poharába, hogy aztán — a várt eredmény után — másikhöz menjen nőül. Mennyire boszankodott azonban, midőn észrevette, hogy az eredmény elmaradt, s hogy az, amit a sör közé kevert, nem volt strychnin, hanem keményítő. Így a bonapartismus is azt vélte, hogy a sörivő Németországot megmérgezte — pedig csak még inkább megszilárdítá; — ette volna meg.

Böngész Peti.

Szüreti kilátások.

Chambord. A földes ur köztünk járván, megnézte a szőlőket is. Lesz elég, de már is nagyon savanyu.

Jó természet.

A tengeri fürdő üdítő, hideg s az idegeket ingerlő.

Bismark elhatározta magát, hogy tengeri fürdőt vessz.

Gastein forrása meleg, szinte forró, az idegeket megnyugtató.

Bismark, ha kell, gasteini vízben fürdik.

Neki megvannak a maga „nervusai,” de csak olyanok, melyek hozzája alkalmazkodnak. Ha a politika úgy akarja, hogy ingereltesenek, akkor ingerletik magukat. Bismark arra is képes, hogy megfordítva a gasteini forrásokból merit izgatottságot s a tengeri fürdőből nyugodtságot.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS

(két sas-utca 24-ik sz.)